

седите, да разрѣшавате този въпросъ философски. Такова душевно състояние, на съмнѣние, имаме когато теоритизираме само, дали нѣщо е право, или не. Човѣкъ лесно може да се опита, правъ ли е или не. Въ такъвъ случай ще му дадете чантата, за да го изпитате.

Казвате: еди — кой си говори лошо за тебе. Щомъ говори лошо, задигналъ е чантата; щомъ говори добро за тебе, донесълъ ти е чантата. Тогава мисли за него, че е добъръ човѣкъ. Въ всички положения се радвайте! Ако говори лошо, ще знаете истината; ако говори добро, пакъ ще знаете истината. Не трѣбва да съжаляваме за нищо. Защо трѣбва да съжаляваме? Защо се радваме за хубавитѣ работи, а скърбимъ за лошитѣ, за онѣзи работи, които мислимъ, че намъ сж неблагоприятни? Ние не знаемъ крайната цѣль на онова Божествено проявление въ свѣта; ние не знаемъ, каква е крайната цѣль на живота. Има догадки, които философитѣ правятъ, но има нѣща, които не знаемъ. Всички твърдятъ, че въ доброто, което изживѣваме, седи човѣшкото блаженство. Туй можемъ да прѣдполагаме. Има съврѣмenni религиозни хора, които казватъ, че човѣкъ се спасява чрѣзъ благодать. Спасение чрѣзъ благодать не е учение, то е методъ. То е учението на апостолъ